

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 173.

55de Møde.

Livsbagen den 30te April.

(Fortf.)

Ordf. (fortsat): Saavidt mig bekjendt, har Politiet i alle civiliserede Lande en vis discretionair Myndighed, hvorved det er istand til selv endelig at afgjøre Sager, som vel i sig selv ere mindre vigtige, men som udfræve en hurtig Afgjorelse. Jeg er ikke i den Grad inde i fremmede Landes Lovgivning, at jeg tør gaae yderligere ind herpaa; men jeg tvivler ikke paa, at man fra andre Sider vil oplyse dette Punkt, og at navnlig den høitærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Dr. Sted) nærmere vilde berøre det. En saadan discretionair Myndighed tilkommer forøvrigt Politiedirecteuren i Kjøbenhavn ifølge Forord. af 22de October 1701, idet han nemlig er berettiget til at afgjøre saadanne Overtrædelser af Politieanordningerne, som kunne affones med Bøder af 4 Lod Sølv eller 2 Rbd.

Forsaauidt Minoriteten i Udvalget har foreslaaet, at Procuratorerne skulde admitteres til at give Møde i Politiretterne, har den ærede Ordfører allerede udtalt Majoritetens Afviselse i saa Henseende. Majoriteten vil ikke modsætte sig et saadant Forslag, naar det indbringes enten af den ærede Rigsdagsmand eller nogen Anden; men man har troet, at den nærværende Lov ikke burde udvides dertil, og at der er flere vigtige Spørgsmaal, som samtidigt maae forhandles og afgjøres. For kort siden har en indsigtsfuld Sagfører ved Underdomstolene gjort mig opmærksom paa, at et saadant Spørgsmaal vilde være, hvorvidt Parterne turde være forpligtede til personlig at give Møde og afgive Forklaring angaaende Sagens factiske Omstændigheder, saa at Sagførerne kunne blive forsaaned for at møde og fremsætte de Benægtelser og Indsigelser, de maaffee selv ikke kunne billige, og som de dog ere forpligtede til

at fremkomme med, naar Parterne ikke havde sat dem i fuldstændig Kundskab om Sagens hele Bestaaffenhed. Dette er et saa vigtigt Punkt, og fortjener saa megen Overveielse, at jeg maatte beklage, om man indførte den af Minoriteten foreslaaede Bestemmelse i Loven, uden at tage tilbørligt Hensyn dertil. Men jeg kan saa meget mindre have noget imod Procuratorernes Møde i Politiretterne, som jeg i en lang Række af Aar har særdeles med resfindige og indsigtsfulde Sagførere, der, forsaauidt det stod til dem, ærligt og uførtroent have hjulpet Politievrigheden til Sagens mindelige Afgjorelse, hvor denne kunde finde Sted, og til deres Oplysning, hvor denne var fornøden. Sagførerstanden har overhovedet i de sidste 20 Aar faaet et saa betydeligt Opvinding her i Landet, og vil upaatvivlelig i den nærmeste Fremtid høve sig i en endnu høiere Grad, at der er al Grund til at vise den den største Tillid.

Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, har anført, maa jeg dog tillade mig nogle Bemærkninger. Forsaauidt han mener, at Dommerens Uttringer under Forligsmælingen let vilde udsætte ham for, at den ene Part fatter Mistillid til ham, troer jeg, at dette dog i Regelen ikke vil være Tilfældet, naar Dommeren rettelig opfatter sit Kald og udtaler sig med den Samvittighedsfuldhed og Upartiffhed, som absolut er nødvendig, og i Særdeleshed, inden de tilstræffelige Oplysninger ere tilveiebragte. Det betydelige Antal private Politiesager, som forliges for den nævnte Jurisdictionens Vedkommende, nemlig 75 af 81, synes ogsaa at være Beviis for, at Parterne ikke føle sig særdeles berørte af en saadan Mistillid. Forsaauidt den nævnte ærede Rigsdagsmand har fremhævet, at der ofte ved Politiretterne foresaales Sager, som i høi Grad vedrøre Parternes hele Bølfærd og borgerlige Ugtelse, da holder jeg for, at dette er meget overdrevent, naar han derved har meent de